

Capitolul 2 versetul 9: Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;

În acest verset vedem rămășița credincioasă din cele două seminții, cărora le-a fost adresată scrisoarea, adusă în binecuvântarea care, potrivit cu Exodul 19 și Osea 1, era destinată pentru tot poporul Israel.

Cuvântul scurt »voi« arată diferența față de cei neascultători din versetele anterioare. De aceea trebuie scos în evidență. Cei neascultători, poporul văzut în totalitatea lui, nu au putut să primească binecuvântările făgăduite, deoarece acestea aveau ascultarea ca premiză (Exodul 19, 5-6); noi știm că istoria poporului a fost o istorie a neascultării. Când Dumnezeu în marea Sa îndurare a dat împlinirea binecuvântărilor în Domnul Isus, Slujitorul circumciziei (tăierii împrejur) (Romani 15, 8), ei au lepădat pe Cel în care Dumnezeu a oferit împlinirea.

Credincioșii nu au putut, deci, să primească binecuvântările împreună cu tot poporul. Deoarece ei însă au fost ascultători și și-au pus încrederea în Acela care a fost lepădat de popor, Dumnezeu i-a adus în legătura binecuvântată cu El Însuși, pe care El a oferit-o poporului. Faptul că binecuvântările erau cerești și aveau deci un caracter mult mai înalt, nu a schimbat cu nimic faptul că ele au fost primite în concordantă cu făgăduința. Dar baza nu a mai fost acum *ascultarea lor*, ci ascultarea Domnului Isus. Pentru ei era har.

Se înțelege de la sine că noi, credincioșii dintre națiuni, am fost aduși în aceeași legătură cu Dumnezeu și în aceleași binecuvântări. Dar noi am fost »străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume« (Efeseni 2, 12).

Israel a fost poporul ales. Dumnezeu i-a ales dintre toate popoarele pământului, ca ei să fie poporul Lui pământesc (Deuteronom 7, 6). Dar credincioșii, cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi împreună cu ei) am fost aleși de Tatăl pentru înfiere (cap. 1, 2). Fiind aduși în această poziție, fiecare din noi nu stă independent, ci noi suntem mădulare ale unei familii, ale unei »seminții«, a familiei lui Dumnezeu. Cuvântul arată spre apartenența prin naștere, spre relații familiare. Cuvântul seminție nu este însoțit de articol, și aceasta arată că este vorba mai mult de caracter, dar și că nu numai ei sunt membrii ai acestei seminții. Prin harul nemărginit, noi, credincioșii dintre națiuni, care am fost fără Dumnezeu în lume, am fost apropiați prin sângele lui Hristos (Efeseni 2, 12) și prin nașterea noastră din nou am fost aduși în aceeași seminție.

o preoție împărătească

Dacă comparăm acest verset cu versetul 5, vedem diferența dintre o preoție sfântă și o preoție împărătească. Prima este pentru a aduce jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Cea de-a doua este ca să vestească virtuțile Aceluia »care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată«. Lucrarea preoției sfinte se îndreaptă deci de la om spre Dumnezeu, lucrarea preoției împărătești este din partea lui Dumnezeu pentru oameni. Prima are loc în Locul Preasfânt, cea de-a doua are loc în lume.

În Melhisedec vedem tabloul unui preot împărătesc. El iese în lume, ca să ducă pâine și vin, și ca să binecuvânteze (Geneza 14, 18-20). Știm că el este o imagine a Domnului Isus, așa cum El va exercita în viitor preoția în Împărăția de o mie de ani (Evrei 6, 20; Evrei 7). El va veni pe pământ în slava Sa cerească, ca să binecuvânteze și în felul acesta să descopere pe Dumnezeu în maestatea și bunătatea Sa ca Marele dăruitor. Domnul este deja astăzi Preot după *rânduiala* lui Melhisedec. Dar deoarece El este încă lepădat de Israel și judecata nu a fost încă făcută, El nu poate încă să exercite preoția împărătească. El este acum numai Preot în Locul Preasfânt; aceasta corespunde preoției lui Aaron.

Prin legătura noastră cu El suntem și noi preoți sfinți, așa cum am văzut în versetul 5. Noi intrăm în Locul Preasfânt, ca să aducem lui Dumnezeu jertfe duhovnicești, și să ne rugăm pentru alții. Mai târziu vom fi preoți împărătești, așa cum este Domnul. Vom purta cununi și vom sta pe tron (Apocalipsa 4, 4). Vom purta hainele preoțești albe și vom face lucrarea preoțească (Apocalipsa 5, 8-10). Vom revela în chip desăvârșit slava Domnului și desăvârșirea lucrării Sale, nu numai prin cuvintele noastre, ci și prin ceea ce suntem. Noi înșine vom fi atunci revelarea slavei și harului lui Dumnezeu, așa cum Domnul Isus va revela atunci în chip desăvârșit pe Dumnezeu.

Dar acum, înainte ca Domnul să-Și exercite preoția împărătească, suntem *noi* chemați să facem aceasta. Noi trebuie să vestim virtuțile, caracteristicile minunate ale Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, nu atât de mult prin cuvinte, ci prin toată comportarea noastră. În mod obișnuit prin „vestire” noi înțelegem predicare. Dar aici cuvântul nu are înțelesul acesta. Aici este vorba de felul cum ne prezentăm în toată existența noastră, prin ceea ce facem, ce vorbim, deci prin toată viața noastră. Lumea trebuie să vadă în viața noastră pe Dumnezeu și pe Domnul Isus, toate slăvile Lor. Dacă noi toți am fi așa cum ar trebui să fim, atunci ar fi așa. Domnul ne-a așezat deci în lume *ca noi să facem acum deja*, ceea ce va face El în viitor în chip desăvârșit.

Ca preoți sfinți noi mergem deci în Locul Preasfânt, și ca preoți împărătești ieșim afară pentru a depune mărturie. Aceasta este ordinea normală, așa cum o vedem și în tablourile Vechiului Testament (Levitic 9, 23; 16). Nici nu poate fi altfel, căci lucrarea ca preoți sfinți din Locul Preasfânt este izvorul lucrării pe care noi o facem ca preoți împărătești. În ultima revelăm pe Domnul în existența noastră. Pentru a putea face aceasta trebuie să existe o concordanță morală. Dar cum poate să ia naștere aceasta? Știm că aceasta poate avea loc numai prin aceea, că noi privim slava Domnului (2 Corinteni 3, 18).

Ca preoți sfinți intrăm în Locul Preasfânt, ca acolo să aducem jertfele noastre: rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui (Evrei 13, 15). Ne preocupăm acolo cu viața Lui sfântă de pe pământ (jertfa de mâncare – Levitic 2) și cu moartea Lui minunată pe cruce, unde a proslăvit pe Dumnezeu nespus de mult și unde a îndreptat ce noi am făcut greșit înaintea lui Dumnezeu (jertfa de ardere-de-tot – Levitic 1) și care este temelia părtășiei noastre cu Dumnezeu (jertfa de pace – Levitic 3). Privirea tuturor acestor slăvi morale să nu aibă oare nici o influență asupra noastră? Conștientă că El a trăit pe pământ și apoi a murit pe cruce, deoarece ne iubește, voia să ne salveze de pierzarea veșnică și să ne facă părtași la tot ce era în inima lui Dumnezeu pentru noi, să nu ne atragă spre El, în așa fel ca inimile noastre să se aprindă de dragoste și admirație pentru El? Privim apoi la Domnul, acolo unde El este acum; la Omul proslăvit în cer. Privirea îndreptată spre El în slavă ne face asemenea lui din punct de vedere moral. Vom fi schimbați în același chip al slavei Sale (2 Corinteni 3, 18; Exodul 34, 29). Putem apoi să ieșim ca preoți împărătești, ca să vestim toate slăvile Sale. Oamenii le vor vedea în comportarea noastră, în stilul nostru de viață, în cuvintele noastre.

Vedem că lucrarea noastră preoțească este cu totul altceva decât vestirea evangheliei la cei necredincioși și a Cuvântului lui Dumnezeu la cei credincioși. Ultima este misiunea acelora care au primit de la Dumnezeu darul pentru aceasta. Este mai mult o lucrare levitică. Dar preot este orice credincios, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie. Evanghelia sau lucrarea de vestire a Cuvântului este darul lui Dumnezeu față de oameni. Lucrarea preoțească în Locul Preasfânt este darul oamenilor pentru Dumnezeu și lucrarea preoției împărătești pe pământ nu este darul, ci este revelația lui Dumnezeu. Numirea unei predici ca fiind serviciu divin dovedește lipsa de înțelegere a ceea ce este un serviciu divin potrivit Cuvântului lui Dumnezeu sau adorare și lucrare a Adunării.

un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat

Sfânt înseamnă pus deoparte. Aplicat la oameni înseamnă pus deoparte pentru Dumnezeu, eliberat și pus deoparte de tot cu ce omul firesc a fost legat după căderea în păcat: lume și păcat. Dumnezeu a scos pe Israel de la închinarea la idoli (Iosua 24, 2-14), ca să-I slujească Lui și să fie pentru El. Dar poporul L-a respins și a zis: »Noi n-avem alt împărat, decât pe Cezarul!« (Ioan 19, 15). »Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!« (Matei 27, 25)

Nici măcar la început poporul nu a avut o sfințenie adevărată. Cei doi fii ai lui Aaron, care au fost luați din mijlocul poporului și sfințiți, pentru a se apropia de Dumnezeu, au murit atunci când au intrat pentru prima dată în Locul Preasfânt (Levitic 10). Și Aaron, marele preot, avea voie să intre numai o singură dată pe an, și atunci trebuia mai înainte să aducă jertfe și sânge (Levitic 16, 1-4). Atunci nu avea voie să poarte hainele lui preoțești obișnuite, ci haine albe de in, care sunt un simbol al sfințeniei practice (Apocalipsa 19, 8). Cât de mult arată aceasta spre viața lipsită de sfințenia practică și de depărtarea de Dumnezeu prin păcat! Dar noi am fost spălați în sângele Mielului. Duhul Sfânt spune acestor credincioși, cărora le-a fost adresată scrisoarea, că ei au libertatea să intre în Locul Preasfânt prin perdeaua sfâșiată (Evrei 10, 19). Puși deoparte din lume, prin nașterea din nou (cap. 1, 2), și din poporul lor vechi, și eliberați prin sângele Mielului (cap. 1, 19) de viața lor lipsită de sfințenie, și spălați fiind de păcatele lor, erau un popor cu adevărat sfânt.

Dacă Dumnezeu a trebuit să spună cu privire la necredințioșii și păcatele lui Israel: »Nu-i poporul Meu« (Osea 1, 9), El putea să recunoască ca popor al Său, și să dea mărturie publică despre el, pe aceia a căror credință a străpuns opoziția și necredința propriului popor. Duhul Sfânt ne spune prin apostolul Pavel, că Dumnezeu Își pune pecetea pe oricine crede vestea bună despre Mielul jertfit (Efeseni 1, 13; 2 Corinteni 1, 22). Duhul Sfânt vine să locuiască în el, ca mărturie publică a faptului că Dumnezeu recunoaște o astfel de persoană că Îi aparține. Apostolul Petru a vestit aceasta în aceeași zi, în care Duhul Sfânt a venit pe pământ, ca să locuiască în cei ce cred în Domnul Isus (Faptele Apostolilor 2, 38).

Dacă urmărim locurile din Scriptură în care se vorbește despre lumină și întuneric, cred că ajungem la concluzia că întunericul este necunoașterea lui Dumnezeu, iar lumina este cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric (1 Ioan 1, 3). Deci, Cel care ne-a făcut cunoscut pe Dumnezeu a fost Cuvântul, expresia desăvârșită a ceea ce este Dumnezeu (Ioan 1, 18). Acesta este înțelesul cuvântului grecesc (vezi remarca la cap. 1, 23). În cuvânt era viața, și viața era lumina oamenilor (Ioan 1, 1-5). »Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu« (Ioan 17, 3).

De aceea Scriptura spune în continuare: »A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. ... Căci Dumnezeu, care a zis „Să lumineze lumina în întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.« (2 Corinteni 4, 4-6)

Noi am fost fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2, 12). Textual în limba greacă se spune că noi am fost atești. Noi am fost cu mintea întunecată și străini de viața lui Dumnezeu din cauza neștiinței în care eram (Efeseni 4, 18). »Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul« (Efeseni 5, 8).

Ce mântuire! Noi nu am cunoscut pe Dumnezeu și trebuia să rămânem veșnic în acest întuneric, dacă El nu ar fi intervenit. Dar chemarea puterii Sale, căreia nu am putut să ne împotrivim, ne-a scos din întuneric și ne-a adus în lumina Sa minunată (Coloseni 1, 12-13). Noi Îl cunoaștem prin Domnul Isus. »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică« (1 Ioan 5, 20). Și noi umblăm în lumină, tot așa cum El este în lumină.

Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de toate păcatele (1 Ioan 1, 7).

Dacă ne gândim la aceasta, nu se trezește în inima noastră o dorință adâncă să vestim virtuțile, toate caracteristicile minunate ale Aceluia care a dat naștere la acestea, și pe Care noi îl cunoaștem acum, și prin cuvintele și prin faptele noastre să arătăm în viața noastră cine este El? Deci, Dumnezeu ne-a făcut »o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui«, *pentru ca s-o facem*. Cândva pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apa acopere fundul mării (Isaia 11, 9-10). Lumea nu îl cunoaște acum – este noapte. Dar în noaptea lepădării Sale noi avem dreptul să facem vizibil virtuțile Sale; aceste virtuți minunate, pe care noi le-am cunoscut, atunci când prin harul minunat ni s-au descoperit, atunci pe când eram fără putere, fără Dumnezeu, păcătoși și dușmani (Romani 5, 6-10).

Capitolul 2 versetul 10: ... pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.

Ca să putem înțelege acest verset, trebuie să citim Osea 1 și 2. Dumnezeu spune acolo lui Israel (celor 10 seminții), că în urma necredincioșiei și decăderii lor, nu mai pot fi poporul Lui (Lo-Ami) și nu vor mai avea parte de îndurare (Lo-Ruhama). Așa cum am văzut în Exodul 19, binecuvântările le-au fost făgăduite sub premiza că ei vor fi ascultători. Dar ei au fost totdeauna neascultători. Nu exista nici o speranță ca ei să primească aceste făgăduințe.

Dumnezeu își arată apoi harul Său minunat. După ce El îi va judeca, El le va da totuși binecuvântările pe baza harului. Și aceasta într-un chip minunat, inexplicabil pentru mintea omenească. Tocmai în locul în care se spune: voi sunteți poporul Meu, li se spune: voi sunteți copiii Dumnezeului cel viu (Osea 1, 10). Valea Acor va deveni pentru ei o ușă de speranță (Osea 2, 14). „Valea Acor” înseamnă „Valea nenorocirii”. Este locul unde a avut loc prima judecată a lui Dumnezeu asupra poporului în țară (Iosua 7, 26). Deci, locul judecății va deveni ușa speranței. Harul se va lăuda împotriva judecății. Acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult. Dar el va domni prin neprihănire (Romani 5, 20-21)!

Cât de mult vedem noi această înțelegere divină relevată la cruce. Dumnezeu a judecat acolo păcatul în judecata Sa necruțătoare. În imaginea vițelei roșii vedem că jertfa pentru păcat era complet mistuită de foc, chiar și sângele trebuia ars; focul este un simbol al sfințeniei lui Dumnezeu care verifică, încearcă (Numeri 19). Dar tocmai crucea, unde noi vedem cu groază judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu asupra păcatului și a păcătoșilor, a devenit pentru noi o ușă de speranță. Vedem acolo că există mântuire, că noi putem primi harul lui Dumnezeu, cu toată starea noastră rea, și anume pe o cale a dreptății. Dumnezeu este drept, atunci când iartă păcatele celui ce primește pe Domnul Isus, și astfel are parte de lucrarea Sa, și îi dă tot ce avea în inima Lui pentru oameni înainte de a fi creația. Harul domnește prin dreptate spre viața veșnică (Romani 5, 21). Judecata asupra păcatului (dar făcută asupra Aceluia care nu a cunoscut niciun păcat) este pentru noi ușa spre toate binecuvântările.

Tot așa este și cu poporul Israel. După ce Dumnezeu îi va judeca, rămășița va crede în Domnul Isus și în felul acesta va avea parte de urmările lucrării Sale. Dumnezeu îi va primi și le va da tot ce le-a promis că le va da pe baza ascultării lor. Însă atunci le vor primi pe baza ascultării Unuia, a Aceluia care a fost ascultător până la moarte, da până la moarte pe cruce (Filipeni 2, 8). Cât de mult vedem aici, că Dumnezeu stă peste toate. Neascultarea omului, starea creaturii, toate influențele Satanei, nu pot împiedeca, ca Dumnezeu să-și împlinească hotărârile Sale de binecuvântare. Să nu strigăm noi împreună cu apostolul: »O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitorul Lui? ... Din

El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.» (Romani 11, 33-36).

Întreg poporul ca atare nu a putut încă să primească binecuvântările. Cele 10 seminții au fost alungate și împrăștiate printre popoare. Cele 2 seminții au fost mai târziu de asemenea alungate, dar o rămășiță s-a întors înapoi prin harul lui Dumnezeu 70 de ani după aceea. Dar când li s-au oferit binecuvântările, ei au lepădat și au crucificat pe Acela care era Singurul ce putea să-i aducă în starea binecuvântată. În felul acesta și cele 2 seminții au fost puse deoparte. Începând din acest moment stă scris și deasupra lui Iuda și Beniamin: Lo-Ami și Lo-Ruhama. Aceasta era starea destinatarilor acestei scrisori, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus și să-L primească. Cuvântul grecesc din versetul 10 pentru »nu căpătaserăți îndurare« stă într-o formă (participiu perfect) care redă o stare permanentă.

Dar ei au primit pe Domnul Isus. Drept urmare ei au primit anticipat ce va primi o parte a poporului, cel puțin în măsura în care ei vor umbla prin credință, și nu prin »vedere« (Ioan 20, 29). Cuvântul grecesc pentru »ați căpătat îndurare« este la forma aorist. Deci a avut loc odată pentru totdeauna cu urmări permanente. Noi, credincioșii dintre națiuni, avem aceiași parte. Duhul Sfânt l-a lăsat pe apostolul Pavel să folosească locurile din Osea 1 și 2 într-o scrisoare adresată atât credincioșilor dintre iudei, cât și dintre păgâni (Romani 9). Toți care au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, sunt acum în starea de a fi primit îndurarea. Poporul Israel ca întreg nu are acum parte de îndurare.

Dar aceasta nu înseamnă că Osea 1 și 2 nu se va împlini și pentru Israel în zilele care vor veni. Profețiile din aceste capitole sunt în *primul rând* pentru Israel. Dar Dumnezeu a dat făgăduințelor Lui o amploare așa de mare, că și noi avem loc în ele, noi, aceia la care Dumnezeu S-a gândit înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1, 4). Căci nouă Dumnezeu ne-a dovedit neschimbabilitatea hotărârilor Sale mai mult decât El a arătat-o vreodată în căile Lui cu Israel. »Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută« (Romani 11, 29).